

Κάποιος σχεδίαζε να παντρευτεί...

Τώρα κάποιος θα πεθάνει...

ΒΑΘΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

RUTH WARE

Σ' ένα σκοτεινό, θεοσκότεινο δάσος υπήρχε ένα σκοτεινό,
θεοσκότεινο σπίτι.
Και στο σκοτεινό, θεοσκότεινο σπίτι υπήρχε ένα σκοτεινό,
θεοσκότεινο δωμάτιο.
Και στο σκοτεινό, θεοσκότεινο δωμάτιο υπήρχε ένα σκοτεινό,
θεοσκότεινο ντουλάπι.
Και στο σκοτεινό, θεοσκότεινο ντουλάπι υπήρχε...
ένας σκελετός.

Παραδοσιακό παιχνίδι

ΤΡΕΧΩ.

Τρέχω μέσα σ' ένα φεγγαρόλουστο δάσος, τα κλαδιά κουρελιάζουν τα ρούχα μου, ενώ τα πόδια μου σκαλώνουν στις χιονισμένες φτέρες.

Οι βατομουριές γρατζουνάνε τα χέρια μου. Η ανάσα μου μου σκίζει τον λαιμό. Πονάει. Όλα πονάνε.

Όμως αυτό είναι κάτι που ξέρω να κάνω: να τρέχω. Μπορώ να τα καταφέρω.

Όταν τρέχω, έχω πάντα ένα μάντρα μες στο μυαλό μου. Τον χρόνο που θέλω να πετύχω ή τις απογοητεύσεις που προσπαθώ να ξεχάσω σφυροκοπώντας με τα πόδια μου την ασφαλτο.

Αυτή τη φορά ωστόσο μόνο μία λέξη, μόνο μία σκέψη σφυροκοπάει το μυαλό μου.

Τζέιμς. Τζέιμς. Τζέιμς.

Πρέπει να φτάσω. Πρέπει να φτάσω στον δρόμο προτού...

Και τότε βλέπω το μαύρο φίδι της ασφάλτου στο φεγγαρόφωτο, και ακούω τον βρυχηθμό μιας μηχανής που πλησιάζει· οι άσπρες γραμμές γυαλίζουν τόσο έντονα, που πονάνε τα μάτια μου, ενώ τα μαύρα δέντρα διαγράφονται σαν χαρακιές στο φως.

Μήπως άργησα πάρα πολύ;

Με πολύ κόπο διανύω τα τελευταία τριάντα μέτρα, σκοντάφτοντας πάνω σε πεσμένα κούτσουρα, ενώ η καρδιά μου παίζει ταμπούρλο μες στο στήθος μου.

Τζέιμς.

Και τελικά όντως άργησα –το αυτοκίνητο είναι πολύ κοντά, δεν μπορώ να το σταματήσω.

Πέφτω στην άσφαλτο, με τα χέρια απλωμένα.

«Σταμάτα!»

1

ΠΟΝΑΩ. Τα πάντα πονάνε. Το φως στα μάτια μου, η σουβλιά στο κεφάλι μου. Μια αηδιαστική μυρωδιά πλημμυρίζει τα ρουθούνια μου, αίμα... τα χέρια μου κολλάνε απ' τα αίματα.

«Λιονόρα;»

Η φωνή φτάνει στ' αυτιά μου πνιγμένη σε μια ομίχλη πόνου. Προσπαθώ να κουνήσω το κεφάλι μου, τα χείλη μου αρνούνται να σχηματίσουν τη λέξη.

«Λιονόρα, είσαι καλά, είσαι στο νοσοκομείο. Σε πηγαίνουμε να κάνεις αξονική.»

Είναι μια γυναίκα, μιλάει καθαρά και δυνατά. Η φωνή της μου προκαλεί πόνο.

«Θέλεις να τηλεφωνήσουμε σε κάποιον;»

Προσπαθώ και πάλι να κουνήσω το κεφάλι μου.

«Μην κουνάς το κεφάλι σου», λέει. «Τραυματίστηκες στο κεφάλι.»

«Νόρα», ψιθυρίζω.

«Θέλεις να τηλεφωνήσουμε στη Νόρα; Ποια είναι η Νόρα;»

«Εγώ... το όνομά μου.»

«Εντάξει, Νόρα. Προσπάθησε να ηρεμήσεις. Δεν θα πονέσει.»

Πονάει όμως, Όλα πονάνε.

Τι συνέβη;

Τι έκανα;

2

ΜΟΛΙΣ ΞΥΠΝΗΣΑ, κατάλαβα ότι η μέρα ήταν ιδανική για τρέξιμο στο πάρκο, για τη μεγαλύτερη διαδρομή που κάνω, σχεδόν δεκαπέντε χιλιόμετρα συνολικά. Η φθινοπωριάτικη λιακάδα έλουζε το δωμάτιο μέσα από τα ψάθινα στόρια, βιάφοντας χρυσαφιά τα σεντόνια. Μύριζα τη βροχή που είχε ρίξει τη νύχτα και κάτω, στον δρόμο, έβλεπα τα φύλλα του πλάτανου που μόλις είχαν αρχίσει να χρυσίζουν στις άκρες. Έκλεισα τα μάτια μου και tenτώθηκα, ακούγοντας τον σπασμωδικό βήχα του καλοριφέρ και τον πνιχτό θόρυβο της κυκλοφορίας, νιώθοντας τον κάθε μου μυ και απολαμβάνοντας την προοπτική της μέρας που με περίμενε.

Πάντα ξεκινάω τη μέρα μου με τον ίδιο τρόπο. Ίσως έχει να κάνει με το γεγονός ότι ζω μόνη –συνηθίζεις τη ρουτίνα σου, δεν υπάρχουν εξωτερικές παρεμβάσεις ούτε συγκάτοικοι που πίνουν το τελευταίο γάλα ούτε γάτες που ξερνάνε τριχόμπαλες στο χαλί. Ξέρεις ότι αυτό που άφησες στο ντουλάπι το προηγούμενο βράδυ θα είναι στο ντουλάπι και όταν ξυπνήσεις. Έχεις τον έλεγχο.

Ή ίσως έχει να κάνει με το γεγονός ότι εργάζομαι στο σπίτι. Αν δεν έχεις μια δουλειά εννέα με πέντε, είναι εύκολο οι μέρες να ξεχαρβαλωθούν και να γλιστρήσουν η μία μες στην άλλη. Μπορεί να ανακαλύψεις πως φοράς ακόμα τη ρόμπα σου στις πέντε το απόγευμα και ότι ο μόνος άνθρωπος που είδες όλη μέρα ήταν ο ταχυδρόμος. Κάποιες μέρες οι μόνες ανθρώπι-

νες φωνές που ακούω έρχονται από το ραδιόφωνο, και ξέρετε κάτι; Μου αρέσει πολύ αυτό. Είναι καλή ζωή για έναν συγγραφέα, από πολλές απόψεις –είναι κανείς μόνος με τις φωνές μες στο μυαλό του, τους χαρακτήρες που δημιουργήσε. Μες στη σιωπή γίνονται πολύ αληθινοί. Δεν είναι απαραίτητα όμως και ο πιο υγιής τρόπος για να ζει κανείς. Γι' αυτό είναι σημαντικό να έχεις μια ρουτίνα. Σου δίνει κάτι από το οποίο να κρατηθείς, κάτι που να διαφοροποιεί τις καθημερινές από τα Σαββατοκύριακα.

Η μέρα μου αρχίζει ως εξής.

Στις 6.30 ακριβώς η θέρμανση ανάβει και ο βρυχηθμός του λέβητα που παίρνει μπρος με ξυπνάει. Ρίχνω μια ματιά στο τηλέφωνό μου –απλώς για να βεβαιωθώ ότι η γη δεν σταμάτησε να γυρίζει στη διάρκεια της νύχτας– κι ύστερα μένω ξαπλωμένη, ακούγοντας τους κρότους και τα τριξίματα του καλοριφέρ.

Στις 7 ανάβω το ραδιόφωνό μου –ήδη συντονισμένο στο *Today Programme* του Radio 4– και απλώνοντας το χέρι πιέζω τον διακόπτη της καφετιέρας, που έχω ήδη γεμίσει με καφέ και νερό από το προηγούμενο βράδυ –*Carte Noire* για φίλτρο με το χαρτί του φίλτρου διπλωμένο ακριβώς όπως πρέπει. Το μέγεθος του διαμερίσματός μου προσφέρει κάποια πλεονεκτήματα. Ένα απ' αυτά είναι ότι μπορώ να φτάσω και το ψυγείο και την καφετιέρα χωρίς να σηκωθώ από το κρεβάτι.

Ο καφές συνήθως είναι έτοιμος όταν πια έχουν τελειώσει οι τίτλοι ειδήσεων και τότε ξετρυπώνω από το ζεστό μου πάπλωμα και τον πίνω, με μια γουλιά γάλα και μια φρυγανιά με μαρμελάδα φραμπούζ *Bonne Maman* (χωρίς βούτυρο –δεν είναι θέμα δίαιτας, απλώς δεν μου αρέσει ο συνδυασμός).

Το τι συμβαίνει στη συνέχεια εξαρτάται από τον καιρό. Αν βρέχει ή αν δεν έχω όρεξη να πάω για τρέξιμο, κάνω ένα ντους, κοιτάζω τα μείλ μου και στρώνομαι στη δουλειά.

Ωστόσο σήμερα ήταν μια πολύ όμορφη μέρα και ήθελα πολύ να βγω, να πατήσω πάνω σε βρεγμένα φύλλα και να

νιώσω τον άνεμο στο πρόσωπό μου. Θα έκανα το ντους μου όταν θα επέστρεφα.

Φόρεσα ένα μακό, ένα κολάν και καλτσάκια, κι έχωσα τα πόδια μου στα αθλητικά μου παπούτσια, που τα είχα αφήσει κοντά στην πόρτα. Έπειτα κατέβηκα γρήγορα τους τρεις ορόφους έως τον δρόμο και βγήκα στον κόσμο.

Όταν γύρισα, ήμουν ξαναμμένη και ιδρωμένη, αλλά και τόσο κουρασμένη, που είχα χαλαρώσει εντελώς. Στάθηκα πολλή ώρα κάτω από το ντους, ενώ σκεφτόμουν τις δουλειές που είχα να κάνω εκείνη τη μέρα. Έπρεπε πάλι να ψωνίσω online –κόντευαν να μου τελειώσουν όλα μου τα τρόφιμα. Έπρεπε να κοιτάξω τα δοκίμια του βιβλίου μου –είχα υποσχεθεί στην εκδότριά μου ότι θα της τα επέστρεφα μες στην εβδομάδα, μα ούτε καν τα είχα αρχίσει. Και έπρεπε να ρίξω μια ματιά στα μέιλ που είχαν έρθει μέσω της προσωπικής μου ιστοσελίδας, κάτι που ανέβαλλα συνέχεια εδώ και πολλές μέρες. Τα περισσότερα θα ήταν spam, φυσικά –όποια προστασία και να βάλεις, δεν φαίνεται να αποτρέπει τα διαδικτυακά ρομπότ. Καμιά φορά όμως υπάρχουν χρήσιμα πράγματα –όπως όταν σου ζητάνε να γράψεις δελτία Τύπου ή να κάνεις κριτικές. Και καμιά φορά... καμιά φορά, υπάρχουν μέιλ από αναγνώστες. Γενικά όταν σου γράφουν, είναι επειδή τους άρεσε το βιβλίο, αν και έχω πάρει και μερικά μηνύματα που μου λένε τι φρικτό άτομο είμαι. Αλλά νιώθω παράξενα και κάπως άβολα, ακόμα κι όταν είναι ευγενικά. Το να σου περιγράφει κάποιος την αντίδρασή του στις προσωπικές σου σκέψεις είναι σαν να διαβάζεις τη γνώμη κάποιου για το ημερολόγιό σου. Δεν είμαι σίγουρη ότι θα συνηθίσω ποτέ αυτή την αίσθηση, όσο καιρό κι αν συνεχίσω να γράφω. Ίσως αυτός είναι εν μέρει ο λόγος που χρειάζεται να προετοιμαστώ ψυχολογικά γι' αυτό.

Όταν ντύθηκα, άνοιξα το λάπτοπ μου και άρχισα να διαβάζω αργά τα μέιλ, σβήνοντάς τα ένα ένα. Βιάγκρα. Μια υπό-

σχεση ότι θα με έκανε να «ικανοποιήσω τη γυναίκα μου». Ρωσίδες καλλονές.

Και ύστερα...

Προς: Melanie Cho · kate.derby.02@DPW.gsi.gov.uk ·
T Deauxma · Kimayo, Liz · info@LNShaw.co.uk · Maria Tatibouet ·
Iris P.Westaway · Kate Owens · smurphy@shoutlinemedia.com ·
Nina da Souza · French, Chris
Από: Florence Clay
Θέμα: ΜΠΑΤΣΕΛΟΡ ΠΑΡΤΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΛΕΡ!!!

Κλερ; Δεν ήξερα καμία Κλερ, εκτός...

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα. Όμως δεν ήταν δυνατόν να είναι εκείνη. Είχα δέκα χρόνια να τη δω.

Για μια στιγμή, το δάχτυλό μου πλανήθηκε ασυναίσθητα πάνω από το πλήκτρο της διαγραφής. Έπειτα, χτύπησα το πλήκτρο που άνοιξε το μήνυμα.

ΓΕΙΑ ΣΑΣ ΟΛΕΣ!!!

Για όσες από εσάς δεν με γνωρίζουν, λέγομαι Φλο και είμαι η κολλητή της Κλερ από το πανεπιστήμιο. Είμαι επίσης –τυμπανοκρουσίες– η κουμπάρα της! Επομένως, σύμφωνα με το πατροπαράδοτο έθιμο, πρόκειται να οργανώσω και το ΜΠΑΤΣΕΛΟΡ ΠΑΡΤΙ ΤΗΣ!

Μίλησα με την Κλερ και –όπως μάλλον θα έχετε μαντέψει– δεν θέλει πλαστικά πέη ή ροζ μποά. Κι έτσι θα κάνουμε κάτι μάλλον πιο εξεζητημένο –ένα Σαββατοκύριακο κοντά στο παλιό της κολέγιο στο Νορθάμπερλαντ– αν και πιστεύω ότι δεν αποκλείεται να τρυπώσουν στο πρόγραμμα και κάνα δυο πονηρούτσικα παιχνιδάκια!

Το Σαββατοκύριακο που διάλεξε η Κλερ είναι από τις 14 έως τις 16 Νοεμβρίου. Ξέρω ότι σας ειδοποιώ την ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ στιγμή, αλλά δεν είχαμε και πολλές επιλογές με τις επαγγελματικές μας υποχρεώσεις από τη μια και τα Χριστούγεννα από την άλλη και λοιπά. Παρακαλώ απαντήστε γρήγορα.

Πολλά φιλιά –με την ελπίδα να συναντήσω παλιές φίλες αλλά και καινούριες πολύ σύντομα!!!

Φλο xxx

Καθόμουν και κοίταξα συνοφρυωμένη την οθόνη, νιώθοντας πολύ άβολα, μασώντας μια παρανυχίδα και προσπαθώντας να βγάλω άκρη.

Ύστερα κοίταξα ξανά τη λίστα των αποδεκτών. Υπήρχε εκεί ένα όνομα που αναγνώρισα: Νίνα ντε Σόουζα.

Ε, αυτό ήταν η απάντηση. Σίγουρα επρόκειτο για την Κλερ Κάβεντις. Δεν υπήρχε περίπτωση να είναι καμία άλλη. Και ήξερα –ή μου φαινόταν να θυμάμαι– ότι είχε σπουδάσει στο Ντάραμ ή ίσως στο Νιούκασλ; Που ταίριαζε με το Νορθάμπερλαντ.

Αλλά γιατί; Γιατί να με καλέσει στο πάρτι της η Κλερ Κάβεντις;

Μήπως έγινε κατά λάθος; Μήπως αυτή η Φλο είχε απλώς ανοίξει το καρνέ της Κλερ και είχε στείλει μέιλ σε όποιον έβρισκε μπροστά της;

Αλλά μόνο δώδεκα άτομα... Αυτό σήμαινε ότι δεν ήταν δυνατόν να με είχαν συμπεριλάβει κατά λάθος. Έτσι δεν είναι;

Κάθισα, με τα μάτια στυλωμένα στην οθόνη θαρρείς και τα πίζελ θα μπορούσαν να δώσουν απαντήσεις στις ερωτήσεις που στριφογύριζαν στο μυαλό μου και ανακάτευαν το στομάχι μου. Σχεδόν μετάνιωσα που δεν είχα διαγράψει το μήνυμα χωρίς καν να το διαβάσω.

Ξαφνικά δεν μπορούσα πια να κάθομαι έτσι άπραγη. Σηκώθηκα και πήγα έως την πόρτα κι έπειτα πάλι πίσω στο γραφείο μου όπου στάθηκα κοιτάζοντας την οθόνη του λάπτοπ και νιώθοντας αμήχανα.

Η Κλερ Κάβεντις. Γιατί εμένα; Γιατί τώρα;

Δεν μπορούσα βέβαια να ρωτήσω αυτή τη Φλο.

Μόνο ένα άτομο υπήρχε που ίσως ήξερε.

Κάθισα. Και ύστερα, γρήγορα, προτού αλλάξω γνώμη, πληκτρολόγησα ένα μήνυμα.

Προς: Νίνα ντε Σούσα

Από: Νόρα Σο

Θέμα: Μπάτσελορ πάρτι;;;

Αγαπητή Ν, ελπίζω να είσαι καλά. Οφείλω να παραδεχτώ ότι ξαφνιάστηκα κάπως που μας είδα και τις δύο στον κατάλογο για το πάρτι της Κλερ. Θα πας; xx

Κι ύστερα περίμενα απάντηση.

Τις επόμενες μέρες προσπάθησα να το βγάλω από το μυαλό μου. Ασχολήθηκα με τη δουλειά μου –επιχείρησα να αφοσιωθώ στις περίεργες και λεπτομερείς ερωτήσεις του επιμελητή– αλλά το μέιλ της Φλόρενς ήταν μια επίμονη παρουσία στο πίσω μέρος του μυαλού μου που δεν με άφηνε να συγκεντρωθώ, σαν μια πληγή στην άκρη της γλώσσας σου που σε τσούζει εκεί που δεν το περιμένεις, σαν ένα σπασμένο νύχι που το πειράζεις ψυχαναγκαστικά. Το μέιλ κατέβαινε όλο και πιο χαμηλά στον κατάλογο των εισερχομένων, αλλά το ένιωθα εκεί, με την ένδειξη «αναπάντητο» σαν σιωπηλή αποδοκιμασία, ενώ οι ερωτήσεις στις οποίες δεν απαντούσε ήταν κάτι που δεν έπαυε να αναστατώνει την καθημερινή μου ρουτίνα.

Απάντησε, παρακαλούσα σιωπηρά τη Νίνα, καθώς έτρεχα στο πάρκο ή μαγείρευα το δείπνο μου ή απλώς κοιτάζα με απλανές βλέμμα ίσια μπροστά μου. Σκέφτηκα να της τηλεφωνήσω. Όμως δεν ήξερα τι ήθελα να πει.

Και ύστερα, μερικές μέρες αργότερα, καθόμουν κι έτρωγα το πρωινό μου, διαβάζοντας αφηρημένη διάφορα «τιτιβίσματα» στο τηλέφωνό μου, όταν εμφανίστηκε ξαφνικά η ειδοποίηση «νέο μέιλ.»

Ήταν από τη Νίνα.

Ήπια μια γουλιά καφέ, πήρα βαθιά ανάσα και το άνοιξα.

Από: Νίνα ντε Σούσα

Προς: Νόρα Σο

Θέμα: Μπάτσελορ πάρτι;;;

Φιλενάδα! Χρόνια και ζαμάνια! Μόλις πήρα το μέιλ σου –είχα βραδινές βάρδιες στο νοσοκομείο. Χριστέ μου, ειλικρινά, είναι το τελευταίο πράγμα που θέλω να κάνω. Πήρα την πρόσκληση για τον γάμο πριν από λίγο καιρό, αλλά ήλπιζα ότι είχα γλιτώσει το πάρτι. Εσύ θα πας; Είσαι για μια συμφωνία; Θα έρθεις αν πάω κι εγώ;

N x

Ήπια τον καφέ μου κοιτάζοντας την οθόνη ενώ το δάχτυλό μου πλανιόταν πάνω από το πλήκτρο «απάντηση», χωρίς όμως να το πιέζει. Ήλπιζα ότι η Νίνα θα απαντούσε τουλάχιστον σε μερικές από τις ερωτήσεις που βούιζαν και συσσωρευόνταν μες στο μυαλό μου τις τελευταίες μέρες. Πότε ήταν ο γάμος; Γιατί με είχε καλέσει στο πάρτι αλλά όχι στον γάμο; Ποιον παντρευόταν;

Γεια, μήπως ξέρεις... άρχισα και μετά το διέγραψα. Όχι. Δεν μπορούσα να ρωτήσω ευθέως. Θα ήταν σαν να παραδεχόμουν

ότι δεν είχα ιδέα για το τι συνέβαινε. Και πάντα ήμουν πολύ περήφανη για να παραδεχτώ τυχόν άγνοιά μου. Απεχθάνομαι να βρίσκομαι σε μειονεκτική θέση.

Προσπάθησα να απωθήσω την ερώτηση βαθιά μες στο μυαλό μου όση ώρα χρειάστηκα για να κάνω ένα ντους και να ντυθώ. Όταν όμως άνοιξα τον υπολογιστή μου, υπήρχαν δύο καινούρια μέιλ στα εισερχόμενά μου.

Το πρώτο ήταν ένα απολογητικό «όχι, ευχαριστώ» από μια φίλη της Κλερ, που προέβαλλε ως δικαιολογία κάποια οικογενειακά γενέθλια.

Το δεύτερο ήταν άλλο ένα μέιλ από τη Φλο. Αυτή τη φορά είχε συνημμένο ένα αποδεικτικό ανάγνωσης.

Προς: info@LNShaw.co.uk

Από: Φλόρενς Κλέι

Θέμα: ΜΠΑΤΣΕΛΟΡ ΠΑΡΤΙ ΤΗΣ ΚΛΕΡ!!!

Αγαπητή Λι,

Συγγνώμη που επιμένω, αλλά αναρωτιόμουν αν πήρες το μέιλ μου τις προάλλες. Ξέρω ότι έχει περάσει καιρός από την τελευταία φορά που είδες την Κλερ, αλλά ήλπιζε τόσο πολύ ότι θα μπορέσεις να έρθεις. Μιλάει συχνά για σένα και ξέρω ότι νιώθει άσχημα που χαθήκατε μετά το σχολείο. Δεν ξέρω τι συνέβη, αλλά θα ήθελε πραγματικά να έρθεις –δεν θα πεις ναι; Η παρουσία σου θα έκανε στ' αλήθεια τέλειο το Σαββατοκύριακό της.

Φλο xxx

Αυτό το μέιλ θα έπρεπε να με κάνει να νιώσω κολακευμένη –που η Κλερ ήθελε τόσο πολύ να πάω, που η Φλο είχε μπει σε τόσο κόπο για να βρει τα ίχνη μου. Όμως δεν συνέβη κάτι τέτοιο. Αντίθετα, με εκνεύρισε η πίεση που μου ασκούσαν και η αίσθηση εισβολής στην προσωπική μου ζωή το οποίο αντι-

προσώπευε εκείνο το αποδεικτικό ανάγνωσης. Μ' έκανε να νιώθω σαν να με έλεγχαν, σαν να με κατασκόπευαν.

Έκλεισα τα μείλ και άνοιξα το έγγραφο που επεξεργαζόμουν, αλλά ακόμα κι όταν στρώθηκα στη δουλειά, διώχνοντας αποφασιστικά κάθε σκέψη για το πάρτι από το μυαλό μου, τα λόγια της Φλο πλανιόνταν στην ατμόσφαιρα σαν ηχώ και με ενοχλούσαν. Δεν ξέρω τι συνέβη. Ακουγόταν σαν παραπονιαρικό παιδί. Όχι, σκέφτηκα με πίκρα. Δεν ξέρεις. Γι' αυτό μη σκαλίζεις το παρελθόν μου.

Είχα ορκιστεί ότι δεν θα επέστρεφα ποτέ.

Με τη Νίνα τα πράγματα ήταν διαφορετικά –η Νίνα ζούσε στο Λονδίνο και καμιά φορά συναντιόμασταν τυχαία στο Χάκνεϊ. Τώρα ήταν μέρος της ζωής μου στο Λονδίνο όσο παλιότερα και της ζωής μου στο Ρέντινγκ.

Η Κλερ όμως –η Κλερ ανήκε σαφώς στο παρελθόν– και ήθελα να μείνει εκεί.

Όστούσο ένα κομμάτι μου –ένα μικρό, ενοχλητικό κομμάτι που ενοχλούσε τη συνείδησή μου– δεν το ήθελε.

Η Κλερ κάποτε ήταν φίλη μου. Η καλύτερή μου φίλη, για πολύ καιρό. Κι όμως εγώ είχα φύγει, το είχα βάλει στα πόδια κυριολεκτικά... χωρίς να κοιτάξω πίσω, χωρίς ν' αφήσω καν έναν αριθμό τηλεφώνου. Τι είδους φίλη ήμουν κάνοντας κάτι τέτοιο;

Σηκώθηκα κάπως εκνευρισμένη και μην έχοντας τίποτα καλύτερο να κάνω, έφτιαξα άλλον έναν καφέ. Στάθηκα πάνω από την καφετιέρα επί όση ώρα σφύριζε και γουργούριζε, μασώντας μια παρανουχίδα καθώς σκεφτόμουν τα δέκα χρόνια από τότε που την είχα δει για τελευταία φορά. Όταν επιτέλους έγινε ο καφές, έβαλα ένα φλιτζάνι και το πήγα στο γραφείο μου, αλλά δεν στρώθηκα ξανά στη δουλειά. Αντί γι' αυτό, άνοιξα το Google και πληκτρολόγησα τις λέξεις «Κλερ Κάβεντις Facebook».

Υπήρχαν πολλές Κλερ Κάβεντις, όπως αποδείχτηκε, και ο καφές είχε κρυώσει όταν πια βρήκα μία που θεώρησα ότι ίσως ήταν αυτή. Η φωτογραφία στο προφίλ έδειχνε ένα ζευγάρι με στολές από το Doctor Who. Η ξεμαλλιασμένη κόκκινη περούκα με εμπόδιζε να καταλάβω, αλλά κάτι στον τρόπο με τον οποίο η κοπέλα έριχνε πίσω το κεφάλι και γελούσε μ' έκανε να σταματήσω, καθώς ρολάριζα την ατέλειωτη λίστα. Ο άντρας ήταν ντυμένος Ματ Σμιθ, με κάπως μακριά μαλλιά, γυαλιά με κοκάλινο σκελετό και παπιγιόν. Κλικάρισα τη φωτογραφία για να μεγαλώσει κι έμεινα να τους κοιτάζω και τους δύο για πολλή ώρα, προσπαθώντας να διακρίνω τα χαρακτηριστικά της κάτω από τα αχτένιστα κόκκινα μαλλιά, και όσο περισσότερο κοίταζα, τόσο περισσότερο βεβαιωνόμουν ότι αυτή ήταν όντως η Κλερ. Τον άντρα πάντως σίγουρα δεν τον αναγνώρισα.

Κλικάρισα την ένδειξη «Σχετικά». Κάτω από το «Κοινοί φίλοι» έλεγε «Νίνα ντε Σούζα.» Άρα ήταν σίγουρα η Κλερ. Και κάτω από το «Σχέση» έλεγε: «Δεσμευμένη με τον Γουίλιαμ Πίλγκριμ.» Το όνομα με ξάφνιασε κάπως. Μου φάνηκε αόριστα γνώριμο. Κάποιος από το σχολείο; Αλλά ο μόνος Γουίλιαμ στην τάξη μας ήταν ο Γουίλ Μάιλς. Πίλγκριμ. Δεν μπορούσα να θυμηθώ κανέναν Πίλγκριμ. Κλικάρισα τη φωτογραφία του προφίλ, αλλά ήταν μια ανώνυμη φωτογραφία ενός μισογεμάτου ποτηριού μπύρας.

Πήγα πίσω στο προφίλ της Κλερ και καθώς το κοίταζα προσπαθώντας να σκεφτώ τι να κάνω, το μείλ της Φλο αντηχούσε μέσα στο μυαλό μου: *Ήλπιζε τόσο πολύ ότι θα μπορούσεις να έρθεις. Μιλάει συχνά για σένα.*

Ένωσα κάτι να σφίγγεται μες στην καρδιά μου. Κάτι σαν ενοχή ίσως.

Είχα ρίξει μαύρη πέτρα πίσω μου· σοκαρισμένη, ζαλισμένη, για πολύ καιρό συγκεντρωνόμουν στο να προχωράω μπροστά, να συνεχίσω να ζω, να κρατήσω το παρελθόν σταθερά πίσω μου.

Αυτοσυντήρηση: ήταν το μόνο που μπορούσα να κάνω. Δεν είχα επιτρέψει στον εαυτό μου να σκεφτεί όλα όσα είχα αφήσει πίσω.

Τώρα, όμως, τα μάτια της Κλερ διασταυρώθηκαν με τα δικά μου, κοιτάζοντας φιλάρεσκα κάτω από την κόκκινη περούκα, και μου φάνηκε ότι διέκρινα μια ικεσία στο βλέμμα της αλλά και κάτι σαν αποδοκιμασία.

Ανακάλυψα ότι είχα αρχίσει να θυμάμαι. Να θυμάμαι πώς μπορούσε να σε κάνει να νιώσεις μοναδική, απλώς και μόνο με το να σε ξεχωρίσει μέσα σ' ένα δωμάτιο γεμάτο κόσμο. Να θυμάμαι το σιγανό, γαργαριστό γέλιο της, τα σημειώματα που μου έγραφε στο σχολείο, το πονηρούτσικο χιούμορ της.

Θυμήθηκα πώς είχα κοιμηθεί ένα βράδυ στο πάτωμα της κρεβατοκάμαράς της, όταν ήμασταν έξι χρονών, πρώτη φορά σε ξένο σπίτι, πώς ήμουν ξαπλωμένη εκεί και άκουγα το απαλό γουργούρισμα της ανάσας της καθώς κοιμόταν. Είδα έναν εφιάλτη κι έβρεξα το κρεβάτι, και τότε η Κλερ... η Κλερ με αγκάλιασε τρυφερά και μου έδωσε το αρκουδάκι της για παρηγοριά, ενώ πήγε ακροπατώντας να φέρει καινούρια σεντόνια από την ντουλάπα και να κρύψει τα άλλα στο καλάθι με τα άπλυτα.

Άκουσα τη φωνή της μητέρας της στο κεφαλόσκαλο, σιγανή και μισοκοιμισμένη, να ρωτάει τι συνέβαινε, και τη γρήγορη απάντηση της Κλερ: «Έχυσα κατά λάθος το γάλα μου, μαμά, και βράχηκε το κρεβάτι της Λι.»

Για μια στιγμή βρέθηκα ξανά εκεί, πριν από είκοσι χρόνια, ένα μικρό, φοβισμένο κορίτσι. Μύρισα τη μυρωδιά της κρεβατοκάμαράς της –την μπαγιατίλα από τα χνότα μας, τα αρωματικά σαπουνάκια σ' ένα γυάλινο βάζο στο περβάζι του παραθύρου της, τη δροσιά των φρεσκοπλυμένων σεντονιών.

«Μην το πεις σε κανέναν», ψιθύρισα καθώς στρώναμε τα καινούρια σεντόνια και έκρυψα το βρεγμένο παντελόνι της πιτζάμας μου στην τσάντα μου. Κούνησε το κεφάλι.

«Και βέβαια όχι.»

Και δεν το είπε ποτέ.

Καθόμουν ακόμα εκεί όταν ακούστηκε ένα αδύναμο κουνισμα από τον υπολογιστή μου και εμφανίστηκε άλλο ένα μέιλ. Ήταν από τη Νίνα. *Λοιπόν, τι θα κάνουμε; Η Φλο με κυνηγάει. Ναι στη συμφωνία; Νx* Σηκώθηκα και πήγα έως την πόρτα, νιώθοντας τα δάχτυλά μου να με καίνε από τη βλακεία που ετοιμαζόμουν να κάνω. Έπειτα γύρισα πίσω και, προτού αλλάξω γνώμη, πληκτρολόγησα την απάντησή μου. *Εντάξει, σύμφωνα. xx*

Η απάντηση της Νίνας ήρθε μισή ώρα αργότερα. *Ποπό! Μην το πάρεις στραβά, αλλά πρέπει να ομολογήσω ότι ξαφνιάστηκα. Με την καλή έννοια. Σύμφωνα λοιπόν. Μη διανοηθείς καν να με αφήσεις σύξυλη. Θυμήσου, είμαι γιατρός. Ξέρω τουλάχιστον τρεις τρόπους να σε σκοτώσω χωρίς ν' αφήσω ίχνη. Νx*

Πήρα βαθιά ανάσα, έφερα στην οθόνη το αρχικό μέιλ από τη Φλο και άρχισα να πληκτρολογώ.

Αγαπητή Φλόρενς (Φλο;)

Ευχαρίστως θα έρθω. Σε παρακαλώ να ευχαριστήσεις την Κλερ που με σκέφτηκε. Ανυπομονώ να σας συναντήσω όλες στο Νορθάμπερλαντ και να μάθω τα νέα της Κλερ.

Θερμές ευχές, Νόρα (αλλά η Κλερ με ξέρει ως Λι).

Υ.Γ. Καλύτερα να χρησιμοποιείς αυτή τη διεύθυνση για τυχόν ενημερώσεις.

Την άλλη δεν την ανοίγω τακτικά.

Ύστερα απ' αυτό, τα μέιλ άρχισαν να έρχονται βροχή. Υπήρξε ένας καταγισμός από απαντήσεις –όλες αρνητικές– που όλες προέβαλλαν τη δικαιολογία ότι δεν είχαν ειδοποιηθεί έ-

γκαιρα. Θα λείπω εκείνο το Σαββατοκύριακο... Λυπάμαι, αλλά πρέπει να εργαστώ... Οικογενειακό μνημόσυνο... (Νίνα: Να ετοιμάζεται για την κηδεία του το επόμενο άτομο που θα χρησιμοποιήσει το πλήκτρο «απάντηση σε όλους».) Δυστυχώς θα πάω για καταδύσεις στην Κορνουάλη! (Νίνα: Καταδύσεις; Τον Νοέμβριο; Δεν μπορούσε να βρει μια καλύτερη δικαιολογία; Φίλε μου, αν ήξερα ότι ο πήχης ήταν τόσο χαμηλά, θα έλεγα ότι είχα αποκλειστεί σε κάποιο ορυχείο στη Χιλή ή κάτι παρόμοιο.)

Κι άλλες δουλειές. Κι άλλες ανειλημμένες υποχρεώσεις. Και πού και πού μερικές θετικές απαντήσεις.

Επιτέλους ο κατάλογος συμπληρώθηκε. Κλερ, Φλο, Μέλανι, Τομ (η απάντηση της Νίνας σ' εμένα: ;;;), Νίνα, εγώ.

Μόλις έξι άτομα. Δεν φαίνονταν και πολλά για μια κοπέλα τόσο δημοφιλή όσο η Κλερ. Τουλάχιστον τόσο δημοφιλή όσο ήταν στο σχολείο. Όμως ήταν γεγονός ότι η πρόσκληση είχε γίνει την τελευταία στιγμή.

Άραγε γι' αυτό με είχε καλέσει; Για να συμπληρώσει τον αριθμό των καλεσμένων επειδή ήξερε ότι θα έπρεπε να ξύσει τον πάτο του βαρελιού; Αλλά όχι, η Κλερ δεν ήταν τέτοιος τύπος, ή τουλάχιστον όχι η Κλερ που γνώριζα εγώ κάποτε. Η Κλερ που γνώριζα εγώ θα είχε καλέσει ακριβώς όποιον ήθελε και θα είχε παρουσιάσει την περίπτωση σαν κάτι τόσο αποκλειστικό ώστε μόνο μια χούφτα άτομα είχαν την άδεια να έρθουν.

Έσπρωξα στην άκρη τις αναμνήσεις και κατέφυγα σε ασχολίες ρουτίνας για να ξεχαστώ. Όμως συνέχισαν να βγαίνουν στην επιφάνεια –την ώρα που έκανα τζόκινγκ, μες στη νύχτα, διάφορες στιγμές εκεί που δεν το περίμενα καθόλου.

Γιατί, Κλερ; Γιατί τώρα;

3

Ο ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ ΗΡΘΕ ανησυχητικά γρήγορα. Έκανα ό,τι μπορούσα για να σπρώξω όλη αυτή την υπόθεση στο πίσω μέρος του μυαλού μου και να συγκεντρωθώ στη δουλειά, αλλά γινόταν όλο και πιο δύσκολο καθώς πλησίαζε το Σαββατοκύριακο. Έτρεχα για περισσότερη ώρα, προσπαθώντας να είμαι όσο πιο κουρασμένη γινόταν όταν πήγαινα για ύπνο, αλλά μόλις το κεφάλι μου ακουμπούσε στο μαξιλάρι, άρχισαν οι ψίθυροι. *Δέκα χρόνια. Υστερα απ' όλα όσα συνέβησαν.* Μήπως επρόκειτο για ένα μεγάλο λάθος;

Αν δεν ήταν η Νίνα, θα είχα πει *όχι*, αλλά, κατά κάποιον τρόπο, όταν έφτασε η 14η ήμουν έτοιμη: με τη βαλίτσα στο χέρι, κατέβηκα από το τρένο στο Νιούκασλ στο διαπεραστικό κρύο, με τη Νίνα δίπλα μου να καπνίζει ένα στριφτό και να γκρινιάζει ασταμάτητα καθώς εγώ αγόραζα καφέ από το κιόσκι στην αποβάθρα του σταθμού. Αυτό ήταν το τρίτο μπάτσελор πάρτι της χρονιάς (τζούρα απ' το τσιγάρο), είχε ξοδέψει σχεδόν πεντακόσιες λίρες για το τελευταίο (τζούρα) και αυτό μάλλον θα έφτανε τις χίλιες αν λογάριαζες και τον ίδιο τον γάμο (εκπνοή). Ειλικρινά, θα προτιμούσε να γράψει μια επιταγή για ένα χιλιάρικο και να κρατήσει τις μέρες από την άδειά της για κάτι καλύτερο. Και σε παρακαλώ, καθώς έλιωνε τη γόπα της κάτω από το στενό τακούνι της, θύμισέ μου πάλι γιατί δεν μπορούσα να φέρω την Τζες;

**Best Seller των *New York Times*, *Sunday Times*,
USA Today και *Los Angeles Times***

Κάποτε ήταν οι καλύτερες φίλες.

Ύστερα, κάτι συνέβη και δεν ξαναμίλησαν ποτέ.

Και, ξαφνικά, η Κλερ καλεί τη Νόρα στο εργένικο πάρτι πριν τον γάμο της...

Η Νόρα δεν έπρεπε να έρθει. Τώρα το ξέρει. Αλλά είναι αργά.

Βαθιά στο σκοτεινό δάσος, η φιλία γίνεται μίσος, το παιχνίδι εφιάλτης.

Κάτι κακό θα συμβεί.

Και κανείς δεν μπορεί να το σταματήσει...

ΤΟ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟ ΘΡΙΛΕΡ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΕΤΩΝ

- Βραβείο Κριτικών *Romantic Times*
για το Καλύτερο Μυθιστόρημα Αγωνίας
- Στη βραχεία λίστα των *British Book Industry Awards*
για το ντεμπούτο της χρονιάς
- Υπό έκδοση σε 35 χώρες!

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ**

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos

ISBN 978-960-461-711-1

9 789604 617111